

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 7

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Φεβρουαρίου 1906

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τῶν ἑλεγχόντων δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνος
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Ἡ ΔΙΚΗ

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πολυτεχνείου, ἡ- τις, δι' εἰδικῆς πράξεως τοῦ Ὑπουργείου ὠρίσθη ὡς αἴθουσα τοῦ Κακούργιοδικείου Ἀθηνῶν, ἤρξατο ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης, ἡ μετὰ τὴν γνωστὴν ἀναβολὴν δίκη τῶν κατηγορουμένων ὡς ἐνόχων τοῦ φόνου τοῦ ζειμνήστου πρωθυπουργοῦ Θ. Δηλιγιάννη. Οἱ λόγοι ὧν ἕνεκα ἐκρίθη ἀναγκασία ἡ ἀναβολή, καταφαίνονται ἐν τῇ ἀποφάσει τῶν συνέδρων ἧτις ἔχει ὡς ἑξῆς :

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Π. Κουμανταρέα προέδρου, Π. Βλάχου καὶ Εὐγενίου Κανέλλη συνέδρων, συνεδρίασαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ 28ην Δεκεμβρίου 1905, παρουσίᾳ τοῦ τε ἀντεισαγγελέως τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν Α. Τσέλλου καὶ τοῦ γραμματέως Δ. Βλαχάκη.

Σκεφθέν

Ἐπειδὴ τὸ ἐγγλητήριον τοῦ εἰσαγγελέως βασιζέται ἰδίως ἐπὶ τοῦ κατ' οὐσίαν κύρους τῆς ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως, ἧτοι ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀνακρίσει βεβαιουμένων γεγονότων ὑπὸ τῶν ὑπ' αὐτοῦ κλητευθέντων μαρτύρων κατηγορίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν δίδοσαν τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας οἱ μάρτυρες Ν. Λεωτσάκος καὶ Κ. Ζαγορίσιος, ἐξ ὧν ὁ τελευταῖος τυγχάνει σπουδαίου τατος, ὡς ἐκ τῶν ἀναφερομένων γεγονότων ἐν τῇ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ συνταχθείση ἐκθέσει, περὶ τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ ὡς μάρτυρος, ἰσχυρίσθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐξεταζόμενοι ἐνόχως, ὅτι ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐκ παραδρομῆς τῶν ὑπ' αὐτῶν λεχθέντων γεγονότων, τινὰ τούτων ἐθεωρήθησαν περιττὰ καὶ δὲν ἀνεγράφησαν παντάπασι, ἕτερα δὲ οὐσιώδη δὲν ἐξετέθησαν λεπτομερῶς.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τούτου ὁ κατηγορούμενος Γ. Μητσέας, ἐπὶ τῇ ἐξενεχθείσῃ εὐλόγῳ ἀπορίᾳ, πῶς τῶν σπουδαίων μάρτυρας ὑπερασπίσεως, σήμερον τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου προσελθόντας, δὲν πρόετεινε καὶ κατὰ τὴν προδικασίαν, ἰσχυρίσθη κατ' ἐπανάληψιν, ὅτι καὶ τούτο ἔπραξε δι' ἐγκληροσθείσης τῶν εἰσαγγελεῖ τῶν Πλημμελειοδικῶν μακρᾶς αἰτήσεως, ἐν ᾗ ἐκ τῆς δικογραφίας τοιαύτη αἰτήσις δὲν προκύπτει ὅτι ὑπεβλήθη.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον, καίτοι ἀγνωρίζει τὸ προσήκον κύρος εἰς τὰς ἀνακριτικὰς ἐν γένει ἐνεργείας, οὐδὲ ἀποδίδει σπουδαιότητά τινα εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ἐν τούτοις, διότι εἶνε ἐνδεχόμενον ἐν ταῖς συνειδήσεσι τῶν ἐνόχων νὰ θεωρήσῃ τὴν δισταγμὸν τῆς ἐνόχων καὶ θεωρῆσῃ ἀναγκασίαν προκειμένου περὶ τῶν σπουδαίων ὑποθέσεως καὶ ἵνα μὴ παραλειφθῇ τι πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας νὰ διατάξῃ κρείσσονας ἀποδείξεις, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως κατὰ τὴν νέαν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κληθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ οἱ ἀνακριτὰ τῆς ὑποθέσεως Τιμολέων Βισβίτζης καὶ Γ. Δαρδούγιος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν Δ. Ἀντωνιάδης, συμπράξας καὶ οὗτος κατὰ τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἰδίως κατὰ τὴν ἐξετάσιν τοῦ κατηγορουμένου Κωσταγερακάρη.

Διὰ ταῦτα

ἀναβάλλον τὴν ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως εἰς ἄλλην δικάσιμον ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ὀρισθησομένην.

Διατάσσει κρείσσονας ἀποδείξεις πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἄνω ἐκτεθέντων.

Ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Δεκεμβρίου 1905.

Οἱ δικασταὶ

Π. Κουμανταρέας

Π. Βλάχος

Εὐάγγελος Κανέλλης

Ὁ γραμματεὺς
Δ. Βλαχάκης

Κατηγορούμενοι. — Συνέδρου. — Εἰσαγγελεὺς. — Ὑπεράσιτοις.

Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπετελέσθη ἐκ τοῦ ἐφέτου Ἀθηνῶν κ. Σ. Τσαγροῦ ὡς προέδρου καὶ ἐκ τῶν Πρωτοδικῶν κ. κ. Α. Ζηλήμονος καὶ Π. Βλάχου ὡς συνέδρων. Τὴν ἔδραν τοῦ εἰσαγγελέως κατέλαβεν ὁ παρὰ τῷ Ἐφετεῖῳ Ἀθηνῶν ἀντεισαγγελεὺς κ. Α. Τσέλλος, τὴν τοῦ γραμματέως δὲ ὁ ὑπογραμματεὺς κ. Γιαλελιῆς.

Ἐκ τῶν κατηγορουμένων, ὁ μὲν Α. Κωσταγερακάρης, διώρισε συνήγορον τὸν δικηγόρον κ. Β. Ἀντωνόπουλον, ὁ δὲ Γ. Μητσέας τοὺς δικηγόρους κ. κ. Κ. Κωνσταντῆν καὶ Η. Ποταμιᾶνον, Π. Παυλόπουλον καὶ Γ. Κουλουμβάκη.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόχων συνεκροτήθη ὑπὸ τῶν κ. κ. Κ. Ἀντωνιάδου, Γ. Τροχάνη, Θ. Παναγιούλη, Π. Ψαρᾶ, Χ. Φιλαδέλφους, Ι. Μοσχολίτου, Γ. Στρέϊτ, Χ. Λέγγερη, Α. Λιακοπούλου, Β. Εὐθυμίου, Γ. Δροσίνη, Π. Γικασμολαδᾶ, Α. Βεᾶκη καὶ Τ. Ἀργυροπούλου.

Ἡ ἀποδιδόμενη εἰς τοὺς ἄνω κατηγορουμένους κατηγορία εἶνε ὅτι ἐκ συστάσεως ἐφόνευσαν τὸν πρωθυπουργὸν Θ. Δηλιγιάννη, ἐν τῇ συστάσει δὲ ταύτῃ ὁ μὲν Α. Κωσταγερακάρης μετέσχεν ὡς φυσικὸς αὐτουργὸς ὁ δὲ Γ. Μητσέας ὡς ἠθικός.

Ἡ πρώτη τῆς δίκης ἡμέρα, μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς κατηγορίας καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν σχετικῶν ἐγγράφων, κλητοὶ ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας Γ. Ραγκούση, Γ. Φασούλη, Ι. Πάνου, Δ. Παπούλα, διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας κατὰ τὴν 31 Μαΐου 1905, ὅτε ἐτελέσθη τὸ ἐγγλημα καὶ Ποταμοπούλου.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα παρήλθεν ἀδιάφορος μὲν ἀπὸ δικανικῆς ἢ ἄλλης γενικωτέρας ἀπόψεως, λίαν ὅμως ἐνδιαφέρουσα κατ' οὐσίαν ἕνεκα τῶν καταθέσεων τοῦ πρώτου τῆς ὑποθέσεως ἀνακριτοῦ κ. Τ. Βισβίτζη καὶ τοῦ τότε εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν κ. Δ. Ἀντωνιάδου.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον, ὅποτε δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἔχη περατωθῇ ἡ δίκη, ἐλπίζομεν νὰ παραθέσωμεν γενικωτέρας ἐπὶ τῆς ἔλης ὑποθέσεως παρατηρήσεις.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ 19 Φεβρουαρίου ὥρα 10 π. μ. προσκαλοῦνται ἅπαντα τὰ ἐγγεγραμμένα μέλη τοῦ Συλλόγου καὶ πάντες ἐν γένει οἱ δικηγόροι Ἀθηνῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς εταιρίας τῶν «Φίλων τοῦ Λαοῦ», ὅπως προβῶσιν εἰς τὰς ἀρχαιερασίας τοῦ Συλλόγου, συμφῶνως πρὸς τὸ διὰ Β. Διατάγματος ἐγκριμένον Καταστατικὸν αὐτοῦ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

ἈΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 18 Φεβρουαρίου

Ἡ ὑπόθεσις, ἧτις ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, διὰ δευτέραν φοράν ἀπασχολεῖ τὸ ἀκροατήριον τοῦ Κακούργιοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἡ κοινωνία καλεῖται καὶ πάλιν ν' ἀφιερῶσιν ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐπὶ τῆς δίκης ταύτης, ἧτις κατὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον, ὅτε ἀνεμμένετο ἡ ἐτυμηγορία τοῦ ὄρκωτοῦ δικαστηρίου, ἀνεβλήθη αἴφνης.

Πρὸς ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως μιᾶς ὑποθέσεως συντρέχουν ἡ νομικοὶ λόγοι ἡ ὀλικὴ ἀδυναμία πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης.

Ποιοὶ ἄρα γε λόγοι ἰσχυρὰν τότε διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀναβολή;

Τὴν ἀπάντησιν θ' ἀνεύρη τις ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Δικαστηρίου τῶν συνέδρων τῆς 28 Δεκεμβρίου 1905.

Ὁ θέλων νὰ σχολιάσῃ ταύτην, εἰς δύο ἀντίθετα συμπεράσματα δύναται ν' ἀχθῇ :

Ἡ ὅτι αὕτη ἐξεδόθη ἵνα δικαιολογήσῃ μιᾶν ἀναβολὴν, ἣν συνειθίζουσιν τὰ δικαστήρια τῶν συνέδρων, ὅταν ἐπίκειται ἐτυμηγορία τῶν ἐνόχων, ἣν οἱ τακτικοὶ δικασταὶ ἐν τῇ δεδομένῃ ἐκείνῃ περιστάσει δὲν ἀναγνωρίζουσιν ἴσως ὡς δικαίαν, ὅποτε αἰσέψεις τῆς ἀποφάσεως θὰ ἦδύνατό τις νὰ ἔλεγεν, ὅτι ἐτέθησαν τυχαίως καὶ ἀθασανίστως, τῶν δικαστῶν μὴ ἀποσκοπούντων εἰς τὰς λεπτομερείας ἀλλὰ εἰς τὸ ἐπιδικώμενον ἀποτέλεσμα τῆς ἀναβολῆς. Ἡ τοῦναντίον, ὅπερ καὶ ἡμεῖς ἀποδεχόμεθα, πρὸς τιμὴν τῶν ἐκδόντων αὐτὴν δικαστῶν, ἡ ἀπόφασις ἐκείνη δὲν ἀποτελεῖ τετριμμένην δικαιολογίαν καὶ σοφιστικὸν ἔρεισμα μιᾶς ἀναβολῆς, ἀλλὰ τοῦναντίον, ἐκπροσωπεῖ τὰς σκέψεις αὐτῶν καὶ ἐξωτερικεύει τὰς πεποιθήσεις τῶν.

Κατὰ τὴν ἀκροαματικὴν διαδικασίαν μάρτυρες τινες τῆς κατηγορίας ἰσχυρίσθησαν «ὅτι ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐκ παραδρομῆς τῶν ὑπ' αὐτῶν λεχθέντων γεγονότων, τινὰ τούτων ἐθεωρήθησαν περιττὰ καὶ δὲν ἀνεγράφησαν παντάπασι ἕτερα δὲ οὐσιώδη δὲν ἐξετέθησαν λεπτομερῶς»

Διὰ τῶν καταθέσεων τούτων ρίπτεται δισταγμὸς εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἐνόχων περὶ τοῦ ἀκριβοῦς καὶ εὐσυνειδήτου τῆς ἀνακριτικῆς ἐνεργείας.

Ἡδύνατο τὸ Δικαστήριον τῶν συνέ-

δρων, ὡς συνήθως, νὰ καταστρέφῃ τὸν δισταγμὸν τούτον, προβάλλον τὸ τεκμήριον ὅτι ὁ ἀνακριτὴς δὲν δύναται νὰ ὑποπέσῃ εἰς ὅσα ἰσχυρίζονται οἱ μάρτυρες. Γνωστὴ εἶνε ἡ ἀπάντησις ἧτις δίδεται ἐκάστοτε διὰ τόνου ἐπιπληκτικοῦ ἐπὶ παρομοίων περιστάσεων ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων.

— Μάρτυς. Ὁ ἀνακριτὴς δὲν δύναται νὰ ἔχη κάμη λάθος.

Ἐὰν τοῦτο ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ δισταγμὸς ἄρα γε ἦθελεν ἐκλείψει καὶ ἡ ἀμφιβολία ἧτις ἐπλήρωσε τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ ἀκροατηρίου θὰ διελύετο;

Ἡ τοιαύτη λύσις θὰ ἐξεπροσώπει ἄρα γε καὶ τὴν ἀλήθειαν;

Ἡ θὰ ἦτο τύποις τοιαύτη καὶ διὰ τεκμηρίων παρηγγμένη, ἄτινα τεκμήρια καὶ ἡ κοινωνία καὶ οἱ ἔνορκοι θεωροῦν μαχητὰ;

Τοῦ ὀλισθήματος τούτου μᾶς ἀπήλλαξεν ἡ ἀπόφασις τῆς 28 Δεκεμβρίου 1905, ἧτις, δι' ἡμᾶς, ἀποτελεῖ ἐν ἐπὶ τὰ πρόσω βήμα.

Οἱ ἐκδόντες αὐτὴν δικασταὶ ἤρθησαν ὑπεράνω τῶν προλήψεων καὶ τῆς θεωρίας τοῦ ἀλαθῆτου καὶ ἐζητήσαν τὴν ἀλήθειαν, ρίψαντες κατὰ γῆς τὰ προσήματα.

Μετὰ σῶφρονος ἐπιφυλάξεως, δι' ἧς ἀνεγνώριζον τὸ κύρος τῆς ἀνακριτικῆς ἐνεργείας, παρεχώρουν οὐχ' ἦττον εἰς τοὺς κ. κ. ἐνόρκους, οἵτινες δικάζουσιν σήμερον τὴν ὑπόθεσιν, τὰ μέσα, δι' ὧν ἀνευρίσκεται ἀνθρωπίνως ἡ ἀλήθεια.

Καὶ δὲν ἐφοβήθησαν, ὅτι διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξεταζομένου ἂν τὰ ὅσα κατέθεσαν οἱ μάρτυρες, πιστῶς ἀνεγράφησαν ἐν τῇ ἐκθέσει του, ἦθελεν μειωθῆ τὸ κύρος τῆς ἀνακρίσεως, οὐδ' ἔπρεπε νὰ φοβηθῶσι τοῦτο, ἢ νὰ τὸ λάθωσι κἂν ὑπ' ὄψιν.

Διότι, ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ εὐόρκως ἐπετέλεσε τὸ καθήκον τῆς, ὅπως καὶ ἡμεῖς δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ ἐπετέλεσεν, τὸ κύρος τῆς ἐδραιούται, καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν πεποιθήσις τῆς κοινωνίας μεταγαλύνεται.

Ἄν τοῦναντίον, παρέχεται εἰς τὴν κοινωνίαν ἡ εὐκαιρία νὰ μάθῃ, ὅτι ἡ ποινικὴ δικαιοσύνη, περιφρουρεῖ μὲ ὄλας τὰς δυνατὰς ἐγγυήσεις τοὺς δικαζομένους πολίτας, καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐρεῦ τῆς ἀληθείας δὲν χρησιμοποιοῖ σοφιστείας, δὲν καλύπτει σφάλματα ὑπευθύνων, δὲν θεσπίζει δίκαια καθ'

υπολογισμούς οὐδὲ δικάζει διὰ τη-
μηρίων, ἀλλὰ μετὰ θάρρους προβαί-
νει πρὸς τὸ φῶς καὶ τὴν ἀποκάλυψιν.

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ ΕΙΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ

**Πληροφορούμεθα ἀσφαλῶς,
ὅτι ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Ἀθ-
θῆναις Ἐφετών ἀπηύθυνεν ἔγ-
γραφον πρὸς τὸν τέως Εἰσαγγε-
λεὰ παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ
Ἀθηνῶν κ. Δ. Ἀντωνιάδην,
ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναφέρονται λε-
πτομερῶς ἅπαναι αἱ ἀνωμαλίαι
αἰτινες ἐξηκριβώθησαν ὡς β-
ρύνουσαι τὴν διαχείρισιν τῶν
χρημάτων ἢ ἄλλων κινητῶν
ἀντικειμένων, ὧν ἐγένετο θεμα-
τοφύλαξ κατὰ τὸ διάστημα τῆς
ὑπηρεσίας του. Τὸ ἔγγραφον
τοῦτο διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κ. Δ.
Ἀντωνιάδης καλεῖται εἰς ἀπο-
λογία, καταλήγει ἐν τέλει, ὅτι
αἱ παρατηρηθεῖσαι ἀνωμαλίαι
εἶνε τοιαῦται ὥστε πάντως εἶνε
ικαναὶ νὰ προκαλέσουν πειθαρχ-
κὴν τοῦλάχιστον ποινὴν.**

**Περὶ τινῶν ἐκ τῶν ἀνωμαλιῶν
ἃς κατονομάζει τὸ ἐν λόγῳ ἔγ-
γραφον τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τῶν
Ἐφετών, ἀνεγράψαμεν ὀλίγα εἰς
προγενέστερον φύλλον, ἐπιφυ-
λασσόμεθα δὲ ἐν καιρῷ νὰ μετα-
δώσωμεν τὰ πράγματα ὡς ἔ-
χουν. Ἐν τέλει εἴμεθα εἰς θέσιν
νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἢ μὴ ἀπό-
δοσις ὄπλων τινῶν καὶ ἄλλων
φονικῶν ὀργάνων εἰς τινὰς Ἀρ-
μενίους, ἧτις ἐσχολιάσθη πρὸ
δύο ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ καθημε-
ρινοῦ τύπου, ὀφείλεται οὐχὶ εἰς
ἄρνησιν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως,
ἀλλ' εἰς ἀπαγόρευσιν τοῦ Ἰ-
πουργεῖου, διὰ λόγους οὓς δὲν
μᾶς εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ
ἐκθέσωμεν.**

ΕΚΚΡΕΜΕΙΣ ΠΟΙΝΙΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως
δημοσιεύεται πολυσέλιδος πίναξ περὶ
τῆς καταστάσεως τῶν ἐργασιῶν τῶν
ποινικῶν καὶ ποινικῶν δικαστηρίων
κατὰ τὴν τρίτην τριμηνίαν τοῦ 1905,
ἐκ τοῦ πίνακος δὲ τούτου καταφαίνε-
ται, ὅτι αἱ παρὰ τοῖς Εἰσαγγελεῦσιν
ἐκκρεμεῖς ποινικαὶ ὑποθέσεις ἀνῆρχοντο
κατὰ τὸ τέλος τῆς ἄνω τριμηνίας εἰς
74.109, ἐξ ὧν 58.074 ἦσαν ἔτοιμοι
πρὸς εἰσαγωγήν εἰς τὸ ἀκροατήριον, αἱ
δὲ λοιπαὶ 16035 παρέμενον πρὸς ἐπε-
ξεργασίαν.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Ζητεῖται: α') Ἐξεστὶ τῷ προξενικῷ
δικαστηρίῳ νὰ διορίσῃ προσωρινὸν δια-
χειριστὴν κατὰ τὴν ἐπὶ διορισμῷ δικα-
στικοῦ ἀντιλήπτορος ἀσώτῳ διαδικα-
σίαν; β') Κοινοποιουμένης τῇ καθ' οὗ ἢ
αἰτισίς τῆς τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ διατα-
ξάσης ἀποφάσεως καὶ μὴ προσελθόντος
ἢ καταλιπόντος τὸν τόπον τῆς τέως δια-
μονῆς αὐτοῦ καὶ νῦν ὄντος ἀγνώστου
διαμονῆς τί δέον γενέσθαι πρὸς ἐξακο-
λουθησὶν τῆς δίκης καὶ διορισμὸν τοῦ
ἀντιλήπτορος ἀποτελέσματα, ὥστε ὁ
καθ' οὗ ἢ αἰτισίς νὰ εἶνε ἀνίκανος εἰς
τὸ ἀπαλλοτριῶν, εἰς τὸ δανειζέσθαι
ἐπ' ἀσφάλεια τῆς ἐνεστώσης ἢ μελλού-
σης αὐτοῦ περιουσίας;

Περὶ τῶν ζητημάτων τούτων ἀπο-
φινόμεθα τὴν γνώμην τήνδε:

Α'.

Εἰ καὶ ὁ ἡμέτερος ἀπερὶ ἀνηλικίων,

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ

**Μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις. — Ἀμύθοι πά-
ρεδροι. — Προδορικὰ μέτρα. — Πραγ-
ματογνώμονες.**

Εἶνε ἐκτὸς ἀμφισβητήσεως ὅτι ἐπὶ
τοῦ ἡμίσεος ἂν μὴ καὶ πλέον τῶν πολι-
τικῶν ὑποθέσεων οἱ διάδικαι, ἰδιαιτάτα
δὲ οἱ ἐνάγοντες, ἀποκάνουσι δαπανῶν-
τες καὶ ἀναμένοντες τὴν τελεσιδικίαν,
προκρίνουσι δὲ, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τοι-
αύτης ἐξαντλητικῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν
ταλαιπωρίας, συμβιβασμὸν τινὰ ὅσον δῆ-
ποτε, ἔστω καὶ ὑπὸ τοὺς ἐπαχθεστέρους
τῶν ὅρων ἐπιτυγχάνομενον. Δὲν εἶνε
τολμηρὸν ἂν εἴπη τις ὅτι ἡ λύσις ὑποθέ-
σεως, ἐχούσης ἀντικείμενον κάτω τῶν
χιλίων δραχμῶν, ἐξαρτᾶται ἀποκλει-
στικῶς ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ ἐναγομένου
καὶ ἀπὸ τὴν σφραγίδικον ἢ μὴ στάσιν
αὐτοῦ ἐν τῇ δίκῃ. Τὴν κατάστασιν ταύ-
την, πλὴν μυρίων ἄλλων αἰτιῶν, παρή-
γαγε βεβαίως ἐν μέρει τὸ ἀλλόκοτον σύ-
στημα τῆς παρ' ἡμῖν φορολογίας τῶν δι-
κῶν, καθ' ὃ ὑπόθεσις, ἧς τὸ ἀντικείμε-
νον ὑπερβάνει κατὰ μίαν δραχμὴν τὰς
τριακοσίας δραχμάς, ὑπόκειται εἰς τὰ
αὐτὰ δικαστικά καὶ ἄλλα τέλη, εἰς ἃ
καὶ ὑπόθεσις τριῶν ἑκατομμυρίων, κατέ-
στησεν ὅμως ἀφόρητον τὸ σύστημα τῆς
διεξαγωγῆς τῶν μαρτυρικῶν καὶ ἄλλων
ἀποδείξεων καὶ αἱ συνθήκαι ὑπὸ τὰς
ὁποίας αἱ ἀποδείξεις αὗται διεξάγονται.
Τὸ ζήτημα καθ' ἡμᾶς εἶνε ἐκτάκτως
ζωτικόν, ἀνεξαρτήτως δὲ πρὸς τὴν ἀξιο-
πρέπειαν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, οἳ
καὶ οἱ ἀμύθοι πάρεδροι, θίγει καίριως
αὐτὰ τὰ ὕλικα συμφέροντα τῶν διαδι-
κῶν καὶ καθιστᾶ προβληματικὴν αὐτό-
χρημα τὴν περὶ αὐτῶν πάσης δίκης δι' ἡν
τὸ μέσον τῶν μαρτύρων ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ
δικαστηρίου ἀναγκάσιον, ἰδιαιτάτα ὅμως
τὴν περὶ αὐτῶν τῶν μετρίου πῶς κατὰ
ποσὸν ἀντικειμένου δικῶν.

Ἐπὶ τὰ γεγονότα.

Ὁ ἀείμνηστος Οἰκονομίδης, ἐρημη-
νεύων (§ 143 σημ. 2) τὸ ἀρθ. 307 τῆς
Πολιτ. ἡμῶν Δικονομίας, καθ' ὃ ἡ ἀπόφα-
σις τῶν μαρτύρων γίνεται **συνήθως** ἐν
τῷ ἀκροατηρίῳ, εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ μό-
νον περιπτώσεις διορίζεται Εἰσηγητῆς,
παρατηρεῖ: «Μέγα συμβάλλει εἰς τὴν
εὐρεσιν τῆς ἀληθείας τὸ αὐτήκοον τῶν
μαρτυριῶν γίνεσθαι τὸν δικαστήν. Τὴν
ἀλήθειαν ταύτην πᾶς δικαστὴς εὐσυνεί-
δητος συνορᾷ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ περὶ
τούτου ἀτέλεια τοῦ ἡμετέρου νόμου γί-
νεται **συνεχῶς ἀφορμὴ νὰ παραμεληθῶν**
ἢ οὐσιωδὲστάτη αὐτῇ διάταξις.»

Τοιαύτῃ ἡ νομοθετικὴ καὶ θεωρητικὴ
θέσις τοῦ πράγματος. Ἡ δὲ πρακτικὴ
τῶν δικαστηρίων μας; Οὔτε μίαν καὶ οἱ
γεγνηκότες ἀκόμη ἐν τῇ δικηγορίᾳ δύ-
νανται νὰ ὑποδείξουν περιπτώσιν, καθ'
ἣν οἱ μάρτυρες νὰ ἐζητήσθησαν ἐν τῷ
ἀκροατηρίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστη-
ρίου ὀλοκλήρου. Τὰ ἐκ τούτου ἄτοπα,
ἅτινα διὰ τῶν ὀλίγων ὡς ἄνω λέξουν
ὑποδεικνύει ὁ Οἰκονομίδης, τὰ σχετιζό-
μενα μὲ τὴν ἐν γένει ἀντίληψιν τῆς ὑπο-
θέσεως, δὲν πράττειται, σήμερον τοῦλά-
χιστον, νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν. Ὑπ'

οἷας συνθήκας διεξάγεται τὴν σήμερον
ἢ πολιτικὴ διαδικασία μὲ τὸ γραφειο-
κρατικὸν τῆς σύστημα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον
εἴκοσι πρωτοδικαὶ εἰσὶν ὑπόχρεοι δεκάδα
ἄλλην χιλιάδων ἀποφάσεων νὰ συντά-
ξουν ἐντὸς ἐνὸς καὶ μόνου ἔτους, θὰ ἀπε-
τέλει παραλογισμὸν ἢ ἀξιώσις ὅπως καὶ
οἱ μάρτυρες ἐξετάζονται ἐνώπιον τοῦ
ἀκροατηρίου, ὄντος μάλιστα δεδομένου
ὅτι δις ἐν ὅλῳ καὶ μόνον καθ' ἑβδομάδα
συνεδριάζει τὸ ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδι-
κεῖον ἀπλῶς δὲ τὰ πλεῖστα τῶν ἐπαρ-
χιακῶν.

Κατ' ἀνάγκην ἄρα ἡ ἐξέτασις τοῦ
ζητήματος περιορίζεται ἐν τῷ σημείῳ
τῆς διεξαγωγῆς τῶν μαρτυρικῶν ἀπο-
δείξεων ἐνώπιον τῶν Εἰσηγητῶν, ἧτοι
ἐνώπιον τῶν ἀμίσθων παρέδρων, διότι
εἰς τούτους καὶ μόνους, **πλὴν σπανιω-
τάτων ἐξαιρέσεων**, ἀντίθεται ἡ
τοιαύτη λειτουργία.

Ἀφ' ἧς ὅμως στιγμῆς, πᾶσα ὑπόθε-
σις, ἰδιαιτάτα ὅμως αἱ σμικροῦ ἀντικει-
μένου, παρεδόθη εἰς τὸν Εἰσηγητὴν τοῦ-
τον ἀμίσθον πάρεδρον, ἀπὸ τῆς στιγμῆς
ἐκείνης μεγίστη ἀνοχὴ, πρὸ παντὸς
χρηματικῆ τοῦ ἀτυχοῦς διαδίκου, τοῦ
ἀγωνιῶντος νὰ περατώσῃ τὸ στάδιον
τοῦτο, εἶνε ἱκανὴ νὰ σώσῃ τὴν ὑπόθεσιν
ἀπὸ τοῦ βεβαίου ἐκ λιποθυμίας θανά-
του. Κατ' ἀρχὴν τὴν πρώτην πρὸς ἐξέ-
τασιν συνέλυσιν ἐξαντλεῖ ἢ γνωστὴ
σειρὰ τῶν ἐνστάσεων περὶ τοῦ κούρου
τῆς ἀρχομένης διεξαγωγῆς, καθ' ἣν
τὰ ἀποπλάγγως μελανοῦμενα τριδραχμα
χαρτόσημα διαδέχονται ἀλλήλα, δύο ἢ
καὶ πλέον ὥρα καταναλίσκονται διὰ
τὴν τοιαύτην ἀνευ σκοποῦ τινὸς ἐνστα-
σεολογίαν καὶ ἐν τέλει τὸ βελάντιον
τοῦ ἐπισπεύδοντος ἐγένετο ἐλαφρότε-
ρον κατὰ ἐννέα τοῦλάχιστον δραχμάς
διὰ τὰ τρία τὸ ὀλιγώτερον χαρτόσημα
τῆς ἐκθέσεως, κατὰ δέκα ἢ καὶ δέκα
πέντε δραχμάς, διὰ τὸν κόπον τοῦ Εἰση-
γητοῦ ἀμίσθου παρέδρου καὶ κατὰ δύο
ἢ καὶ περισσοτέρας διὰ τὰς ὑπηρεσίας
τοῦ ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς ὑπαλλήλου.
Δραχμαὶ τὸ ὅλον εἴκοσι καὶ ἐξ διὰ νὰ
δοθῇ τὸ σύνθημα μόνον τῆς ἐνάξεως
τῆς ἐξέτασεως, ἧτις κατὰ κανὸνα ἀνα-
βάλλεται δι' ἄλλην συνέλευσιν, παρα-
τεινομένης συγχρόνως καὶ τῆς πρὸς ἐξέ-
τασιν προθεσμίας. Τὰ περαιτέρω εἶνε
πλέον ἢ γνωστὰ εἰς ὅλους, ἀφοῦ τὸσον
ἀπροκαλύπτως τελοῦνται, ὥστε, πρὸ
μηνὸς ἀκόμη, δικαιολογῶν ὁ ἡμερησίως
τῶν Ἀθηνῶν τύπος τὸν Πρωτοδικὴν
Ἀθηνῶν, τὸν χρηματιζόμενον διὰ τῆς
μεθόδου τῶν εἰσηγήσεων, ἐπεκαλεῖ-
το ὡς ἐπιχείρημα τὸ νομιμοποιημένον, ὡς
ἔγραφε, **πλαξίσι τῶν ἀμίσθων παρέδρων.**
Τὸ μπαξίσι ὅμως τοῦτο, συμπραττόν-
των διὰ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῶν συμμετε-
χόντων εἰς τὴν διεξαγωγὴν δικηγόρων,
μετατρέπεται εἰς ἀτελεύτητον κατὰ
κυριολεξίαν, διότι αἱ συνέλευσεις, ὧν
ἐκάστη στοιχίζει δραχμάς εἴκοσι καὶ
ἐξ διὰ τὸν δύσμορον ἐπισπεύδοντα, δια-
δέχονται ἀλλήλας, σπανιώτατα ἐν ἐκά-
στη τούτων ἐξαντλεῖται ἡ ἐξέτασις ἐνὸς
ἢ δύο τὸ πολὺ μαρτύρων, αἱ ἑβδομάδες
καὶ οἱ μῆνες παρέρχονται καὶ τέλος,
μετὰ δαπάνην χρόνου ἀνεπιδέκτου ὑπο-

λογισμοῦ καὶ ποσοῦ χρημάτων ἐξαρ-
τωμένου ἀπὸ τὴν στάσιν τοῦ ἀντιδρῶν-
τος εἰς τὴν διεξαγωγὴν ἐναγομένου καὶ
τὴν ὀλιγόρκειαν τοῦ προϊστάμενου ταύ-
της ἀμίσθου παρέδρου, καταλήγει ἡ
διεξαγωγὴ εἰς τὸ τέρας, ὑπὸ τὴν προ-
πόθεσιν ὅτι ἠδυνήθη ὁ ἐπισπεύδων νὰ
ὑπερπηδήσῃ, τῇ συναρῶγῃ τῶν δεκα-
δραχμῶν, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμπόδια.

Ἄν εἰς ταῦτα προστεθῇ ἡ περίστασις
τῆς διεξαγωγῆς ἐπὶ τόπον, ἢ εἰκὼν καθί-
σταται πληρεστέρα, διότι ἡ δαπάνη δι-
πλασιάζεται ἂν μὴ τριπλασιάζεται.

Ἴσως ὅμως πεθῇ τὸ ἐρώτημα: τῆς
καταστάσεως ταύτης τίς ὁ ὑπάκιος;

Ἀρχὴ τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν ἐτέθη ἡ
δημοσίᾳ συζήτησις τῶν γεγονότων, ἀδικα-
φῶως πρὸς τὰ πρόσωπα, ἅτινα συνδέον-
ται τυχόν μετὰ ἐκάστοτε γεγονότα τὰ
κρινόμενα ὡς δεκτικὰ δημοσίου ἐλέγχου.

Ἀπὸ τοιαύτης ἄρα ὁμῶς ἀρχῆς,
ἀπροκαλύπτως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι
ἡ κατάστασις αὕτη, ἧτις κατὰ τὰ τελευ-
ταῖα ἰδίως ἔτη, κατέληξεν εἰς τὸ ἀπρο-
χώρητον, βρύνει κατὰ πρόωτιστον λόγον
τὰ Πρωτοδικεῖα, ἅτινα ἄνευ οὐδεμιάς
ἐξαιρέσεως—ἐκτὸς ἂν ἐξαιρέσει ὑποτεθῇ
ἡ μοναδικὴ περίπτωσις τῶν περὶ ἀπαγο-
ρεύσεως δικῶν, καθ' ἣς ἡ ἐξέτασις τῶν
μαρτύρων διεξάγεται ἐπ' ἀκροατηρίου—
πᾶσαν διεξαγωγὴν μαρτυρικῶν ἀποδεί-
ξεων παρατεμποῦσιν εἰς τοὺς ἀμίσθους
παρέδρους ὡς εἰσηγητάς. Ἐξ ἴσου ὅμως
ἡ κατάστασις αὕτη βρύνει καὶ τοὺς δι-
κηγόρους, οἵτινες, ἐκρυπτοῦς οἰοῦνται ἀντι-
πολιτευόμενοι, ἐξ ἀκατανόητου ὑπὲρ
τοῦ ἐκάστοτε πελάτου τῶν ζήλου καὶ
μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι, ἀντι-
προσωπεύοντες τὸν ἐναγόμενον σήμερον,
θὰ ἀντιπροσωπεύουσι τὸν ἐνάγοντα καὶ
μέλλοντα νὰ ἐπισπεύδῃ τὴν διεξαγωγὴν
τὴν ἐπομένην, μηχανῶνται τὰ πάντα ὅ-
πως παραλύωσι τὴν διεξαγωγὴν. Κατ'
ἴσῃν ὅμως μῶσαν ἢ αὐτῇ εὐθύνῃ κατα-
πίπτει καὶ ἐπὶ τῶν ἀμίσθων παρέδρων,
τῶν κατὰ τὰ ἄλλα ἀμέμπτων καὶ ὡς
δικηγόρων καὶ ὡς χαρκτηρίων, οἵτινες
ὅμως ἡρμήνευσαν τὸ ἀνατεθὲν αὐτοῖς ἄ-
μισθον ἀξίωμα ὡς ἐπάγγελμα, οὐχὶ βε-
βαίως πλουτοφόρον, πάντως ὅμως βιοπο-
ριστικόν. Ὑπὸ τινὰ ἐποψίν οἱ ἐπαγγε-
ματίαι οὗτοι ἀνευρίσκουσι δικαιολογίαν
ἐν τῇ συνειδήσει τῶν συναδέλφων τῶν
δικηγόρων, τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἄνευ
ἀμοιβῆς δὲν εἶνε δίκαιον νὰ διεξάγωσιν
ἐργασίαν ἐξαντλητικὴν τῶσον, ὅσον ἡ δι-
εὐθύνσις διεξαγωγῆς μαρτυρικῶν ἀποδεί-
ξεων. Διὰ τῆς δικαιολογίας ὅμως ταύ-
της, ἧτις τὰ προσήματα μόνον σώζει,
ἡ οὐσία ἐξακολουθεῖ παραμένουσα μία
καὶ ἡ αὐτή: «Ὅτι ὑπ' οὓς ὄρους διεξά-
γονται σήμερον αἱ ἀποδείξεις, οὐ μόνον
ἢ ἀλήθεια περιπλέκεται καὶ συσκοτίζε-
ται εἰς τὰς δωδεκάδας τῶν χαρτόσημων,
ἃς καλύπτουν αἱ μετὰ τῆς γνωστῆς τέ-
χνης ἀποσπώμεναι ἀπαντήσεις τῶν κατὰ
κανὸνα ἀπλοικῶν μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ ἡ
δικεπερῶσις τοῦ τμήματος τούτων τῶν
ὑποθέσεων, ἀπέβη πλέον ἀδύνατος, ἀφοῦ
διὰ τὸ πέρασ ταύτης καὶ ἡ χρηματικὴ

conseil peut être provoquée par
ceux qui ont droit de demander
l'interdiction; leur demande doit
être instruite et jugée de sa même
manière) παρεδέξατο ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς
διαδικασίας ἐπὶ διορισμῷ ἀντιλήπτορος
ἔξεστι τῷ δικαστηρίῳ νὰ διορίσῃ προ-
σωρινὸν διαχειριστὴν πρὸς συντήρησιν
τῆς περιουσίας τοῦ ἀσώτου. Μετὰ τὴν
ἀπόφ. τῆς 29 Ἀπριλ. 1885 τοῦ Ἀκυ-
ρωτικοῦ τῆς Γαλλίας ἐν τῷ Recueil
periodique τοῦ Dalloz ἔτ. 1885,
1er partie σελ. 376. Τοῦ αὐτοῦ Re-
pertoire ἐν λ. Interdiction 271, §
5, καὶ Supplement τοῦ Repertoire
ἐν λ. Interdiction 213. Ἴδε καὶ De-
molombe ἐνθ' ἀνωτ. 772. Ἡ γνώμη
αὕτη ἐγένετο ἀποδεκτὴ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ
ὑπὸ τε τῆς δικαστικῆς πράξεως καὶ τῆς
θεωρίας (Ricci Comento al cod. Di
procedura civile italiano III. §

448. Mortara Manuale della pro-
cedura civile II, § 1012) κατ' ἀκο-
λουθίαν τῆς διατ. τοῦ ἀρθ. 839, τῆς
ἰταλικῆς δικονομίας, καίπερ τοῦ ἰταλι-
κοῦ ἀστικοῦ κώδικος (ἀρθ. 327), καθά-
περ τοῦ γαλλικοῦ, προνοοῦντος περὶ
προσωρινοῦ διαχειριστοῦ (amministra-
tore provvisoriale) ἐπὶ ἀπαγορεύ-
σεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀντιλήψεως ἀσώ-
του (inabilitazione): ἡ αὐτῇ δὲ γνώμη
δέον νὰ ἰσχύσῃ καὶ παρ' ἡμῖν ἔνεκεν τῆς
ὁμοίας τῆ τοῦ ἀρθ. 497 τοῦ γαλλ. κώ-
δικος διατάξεως τοῦ ἀρθ. 136 τοῦ ΧΠΘ'
νόμου ὅτι «ἡ περὶ διορισμοῦ ἀντιλήπτο-
ρος αἰτήσις συζητεῖται καὶ δικάζεται ὡς
ἐπὶ ἀπαγορεύσεως» σὺν ταύτῃ τῇ δια-
φορᾷ ὅτι παρ' ἡμῖν ἔξεστιν εὐθὺς ἀπ'
ἀρχῆς ὡς ἐπὶ ἀπαγορεύσεως νὰ διορισθῇ
τοιοῦτος καὶ οὐχὶ ὡς παρὰ Γάλλοις καὶ
Ἰταλοῖς κατ' ἀναλογίαν τῆς διατάξεως
τοῦ ἀρθ. 497 τοῦ γαλλ. κώδικος καὶ

ἐπιτροπέας, ἀπαγορεύσεως κτλ.» ΧΠΘ'
νόμος τοῦ 1861, καθάπερ ὁ γαλλικὸς
κώδιξ, δὲν ὀρίζει ἂν ἡ διατ. τοῦ ἀρθ.
120, ὑπ' ἧς (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διατ.
τοῦ ἀρθ. 497 τοῦ γαλλ. κώδικος, ὑπ' ἧς
μόνον après se premier interroga-
toire) δίδεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς
ἐπὶ ἀπαγορεύσει διαδικασίας, ἐπομένως
καὶ πρὸ τῆς ἐξέτασεως (interroga-
toire) τοῦ ἀπαγορευτέου (Καλλιγὰ τόμ.
Δ' § 387. Κρασσὰ Οἰκογεν. δίκ. § 332),
νὰ διορίσῃ προσωρινὸν διαχειριστὴν, δὲν
ὀρίζει, λέγοντες, ἂν εἶναι ἐφαρμοστέα καὶ
κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐπὶ διορισμῷ δι-
καστικοῦ ἀντιλήπτορος ἀσώτου, ὅμως ἡ
γαλλικὴ νομολογία ἐπὶ τῇ βάσει τῆς
διατάξεως τοῦ ἀρθ. 514 τοῦ γαλλ. κώ-
δικος, ἧτις ἀδιακρίτως καθιεροῖ ἐπὶ αἰ-
τήσεως διορισμοῦ ἀντιλήπτορος τὴν ἐπὶ
ἀπαγορεύσει διαδικασίαν (La défense
de procéder sans l'assistance d'un

δαπάνη είνε άπροσδιόριστος και ό μέλ- λων να διαρρησθή χρόνος άγνωστος.

(Είς τό επόμενον φύλλον :) **Πραγματογνωμοσύνη. — Προσωρινά μέτρα.**

Αί στήλαι της «Δικαιοσύνης» είνε εις την διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστού ή άλλου δικαστικού προσώπου, εύρισκομένου εις την ανάγκην ή επιθυμούντος να ανακινήση πάν εν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με την άπονομήν του δικαίου.

Αί στήλαι τας όποιάς, υπό τον τίτλον «Δικαιοσύνη μετ' έμποδίων», ανοίγομεν από σήμερα, όπως διαπραγματευθώμεν τό ζήτημα άν και

Δικαιοσύνη μετ' έμποδίων κατά πόσον ύφίστανται καταπίσεις οι διάδικοι ή οι δικαιο

έν τω στάδιω των άποδείξεων, χρίζουσι της συνεργασίας των πολλών. Όπως καταδειχθή άν πράγματι διαπραττωνται άτοπα και έπιτευχθή μεταρρυθμισίς τις, είτε εν τω όλω συστήματι είτε εν τη ενεργεία των προσώπων, δικηγόρων ή δικαστών ή Εισηγητών, δέν άκούσι, φρονούμεν, οι όλίγοι ή πολλοί γραμμικοί άς παραθέτομεν, ουδέ οι άφηρημένοι φράσεις και έννοιαι άς παρατάσσομεν. Διά παραδειγματων και έπεισοδίων και γεγονότων συζητήσις, τοιαύτη δηλαδή εις ήν πλείονες είνε άπαράιτητον να συμπαράξουν, αύτη και μόνη θα δώση την αληθή των τελουμένων και της καταστάσεως εικόνα. Είς τοιαύτην συζητητικήν προκαλούμεν τους δικηγόρους, ου μόνον των Αθηναϊκών, αλλά και των εν ταις επαρχίαις δικαστηρίων, με την πεποίθησιν ότι πολλά θα προέλθωσι εις τό φώς, και την έτέραν ότι ή βελτίωσις, έστω και μικρά εν άρχή, δέν είνε άπίθανος.

Δημοσιεύοντες σήμερα παρατηρήσεις του δικηγόρου κ. Κ. Κόνσολα επί της άποφάσεως του Πταισματοδικείου Αθηνών, αισθανόμεθα

Οι δικασταί την ανάγκην να τονί- της ούσίας σωμεν, ότι περι του κ.

Κατριβάνου, εις όν ανήκει ή επικρινομένη άπόφασις, τόσον ως πταισματοδικίου και ανακριτικού υπαλλήλου, όσον και ως χαρακτηρος, κρατεί ή άρίστη γνώμη παρ' όλοκληρω τω κόσμω των δικαστηρίων Αθηνών. Το φαινόμενον άρα δικαστού τοιαύτης αντιλήψεως και κοινωνικής ανατροφής και έντιμότητος, φαινόμενον καθ' ό εκζητούνται ποινάι μη τεθειμένα και δημιουργείται σύμπλεγμα διατάξεων προς μόνον τον σκοπόν της πραγματοποιήσεως άποφάσεως ανεκκλητύου, κατ' ουδεμίαν περίπτωσιν δυνάμεθα ν' άποδώσωμεν εις πρόθεσιν εκ προσωπολήψιας ή άλλης κατώτερης άφορμής. Ατυχώς, κατά τό τελευταία ιδίως έτη, επεκράτησε μεταξύ των άριστέων πρό πάντων του δικαστικού σώματος, ανεζήγητον πνεύμα λύσεως των ποινικών και πολιτικών διαφορών, ουχι επί τη βάσει των κειμένων

νόμων, αλλά επί τη βάσει της ούσίας της κρινομένης διαφοράς, αναρίθμητα δέ ύπάρχουσι τά παραδείγματα άποφάσεων, καθ' ής, δικασταί της περιωπής του Πταισματοδικίου Αθηνών, παραβλέποντες τον νόμον, κρίνουσι παρ' αυτόν, νομοθέται τρόπον τινά γενόμενοι και άποφινόμενοι ότι ουχι ως ό νόμος ορίζει, άλλ' ως ή άπόφασίς των εδέχθη πρόβει να άπονέμηται τό δικαίον. Ατυχώς τό σύστημα τοϋτο, τό δι' άλλας εποχάς και άλλα κράτη, ίσως να είνε τό ιδεώδες, δι' ήμάς θα είνε τό χειρίστον, ευχόμεθα δέ όπως ή εκδήλωσις τοιούτου συστήματος μείνη ή τελευταία εν τη επικρινομένη σήμερα άποφάσει.

Η «Λαϊκή Τράπεζα», πραγματοποιούσα την από πολλού εξαγγελθεισαν άπόφασίν της, προέβη ήδη εις την προεξόφλησιν ικανών εκ

Παρονομία χειροκροτούμενη κατοντάδων συντάξεων, προαφιερέ

σατα ποσόν τόκου μη υπερβαίνοντος τας έννάς δραχμάς επί τοις έκάτον κατ' έτος. Το πράγμα από άπόψεως και οικονομικής και φιλανθρωπίας δέν έχει τι τό ψεκτόν. Από της άπόψεως όμως ταύτης άλλου είνε οι εκκλημένοι να τό εξετάσουν. Δι' ήμάς ή τοιαύτη της Τραπεζης ενεργεία, όσονδηποτε και αν θεωρηθή κοινωνιστική και προστατευτική της καταδυναστευομένης πράγματι υπό των τοκογλόφων προεξοφλητών τάξεων των συνταξιούχων, άποτελεϊ μίαν άκόμη, επισημοποιημένην μάλιστα, εκδήλωσιν του από πολλού επικρατούντος πνεύματος της άσεβείας προς τους νόμους. Όταν ή λέξις προεξόφλησις ουδέν άλλο σημαίνει ή εκχώρησις, όταν συγχρόνως ρητός ύφίσταται νόμος, καθ' όν, «αί εκχωρήσεις και οι δικαστικαί κατασχέσεις των συντάξεων άπαγορεύονται», ή ενεργεία μιας Τραπεζης, ήτις υποτίθεται τουλάχιστον, ότι διατελεϊ και υπό τον διοικητικόν και υπό τον Εισαγγελικόν έλεγχον, άντεπεξεργασμένης κατά της τοιαύτης άπαγορευτικής του νόμου διατάξεως, είνε καθ' ήμάς ικανή ουχι συγχαρητήρια να προκαλέση, αλλά ανάκλησιν της εγκρίσεως, επί τη βάσει της όποιάς λειτουργεί. Αρκετά μέχρι τουδε εδιδάχθημεν εν τω κατ' ιδίαν βίω, ότι ή παραβάσις του νόμου είνε τι λίαν κοινόν και άνάξιον πάσης προσοχής, δέν νομίζομεν δέ, ότι ό προς τους κειμένους νόμους σεβασμός εξεμνησθήσθη μέχρι τοιούτου σημείου, ώστε εν πρόσωπον ήθικόν, όπως ονομάζεται εις την νομικήν γλώσσαν μία Τράπεζα, έχει τό δικαίωμα, υπό τά βλέμματα των τεταγμένων υπέρ της τηρήσεως των νόμων, να προκηρύσση εν τω προγράμματι των εργασιών της έπιχείρησιν αντιβαίνουσαν εις τον νόμον. Όταν τοϋτο έπιτραπή, τότε οι αναλογίαι, θεωρητικώς τουλάχιστον, είνε άτελεύτητοι, καθ' όν δέ λόγον ή Λαϊκή Τράπεζα ιδρύει σήμερα τμήμα προεξοφλήσεων συντάξεων, επί τη αιτιολογία ότι άλλοι ιδιώται εκμεταλλεύοντα εις βαθμόν άφορητον τους συνταξιούχους, κατά τον αυτόν λόγον άλλη τράπεζα αύριον δέν είνε άπίθανον να ιδρύση τμήμα χασισοποτείου, επί τη

δικαιολογία ότι τά κρύφα λειτουργούντα τοιαύτα πωλοϋσι τό εμπόρευσά των εις δυσκαλόγως υπεργόους τιμάς.

Είνε τώρα ανάγκη και άλλου παραδείγματος παρανομίας ρελακμοιζομένης, δια να καταδειχθή, ότι γενομένου άπαξ ενός ρήγματος

Και άλλο κρούσμα εν τη υποχρεώσει προς τους νόμους, έπονται μυρία ;

Αλλη Τράπεζα Αθηναϊκή, ή του Έμποδοκλέους, εύρεθείσα πρό της έπιτακτικής διατάξεως του νόμου, καθ' όν ή κατά δόσεις πώλησις λαχειοφόρων όμολογιών χαρακτηρίζεται κολάσιμος, καταστρατηγεί ήδη από πολλού τον άπαγορευτικόν τοϋτον νόμον, δια νομικών έλιγμών και λογοπαιγιών, διότι προκηρύσσει, ουχι ότι πωλεί κατά δόσεις λαχειοφόρους όμολογίους, άλλ' ότι δεχεται μηνιαίας δόσεις προς άγοράν λαχειοφόρων όμολογιών ! !

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΤΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Η στήλη την όποιαν ήνοίξαμεν από του προηγούμενου φύλλου, υπό τον τίτλον «Σύγχρονα δικινικά ήθη», δέν θα ήτο πλήρης άν δέν επηκολούθει και ή σήμερα ανοιγομένη, όπως οϋτω καταδειχθή εναργέστερον, ότι την μονοτονίαν του δικηγορικού επαγγέλματος και του δικαστικού αξιώματος ποικιλουν ουχι σπανίως συμπτώσεις λίαν διασκεδαστικαί της άνίας ήν κατ' ανάγκην παράγει ή χρήσις των ζηρών άρθρων των νόμων και των μονοτόνων έπιχειρημάτων.

Η περι ής πρόκειται υπ' αριθ. 372 του έτους 1906 άπόφασις οφείλεται εις τον κάλαμον ενός εκ των κ. κ. Παρέδρων του Β' βορείου Ειρηνοδικείου Αθηνών, τμήμα δέ του σκεπτικού και διατακτικού ταύτης έχει επί λέξει ως εξής :

«Επειδή ό έναγόμενος ισχυρίζεται, ότι ή κατεσκευασθείσα αύτῳ υπό του έναγοντος ένδυμασία δέν είνε της πλήρους άρεσκείας του και σύμφωνος με τας οδηγίας του, άλλ' ήτο άνυπόφορος, καθόσον, ό μεν ζακός και τό γελέκον ουδόλως έφηρμόζοντο εις τό σώμα του, τό δέ πανταλόνιον ήτο άνυπόφορος στενόν, τό δικαστήριον, εις μόρφωσιν πλήρους δικαστικής πεποιθήσεως, κρίνει επάναγκες να διατάξη **αυτοψίαν**, ενεργηθησομένην παρ' ήμων **έπιτοπίως ! ! !** ήτοι εις τό ένταύθα επί της όδου Σταδίου υπ' αριθ. 19 κατάστημα του έναγοντος.»

Διά ταϋτα Αναβάλλον την όριστικήν άπόφασίν του

Διατάσει δικαστικήν αυτοψίαν, ενεργηθησομένην έπιτοπίως **επί του ως ανωτέρω καταστήματος**, κατά την αυτήν ήμέραν και ώραν προς δόσιν ή μη του όρκου, ότε γενήσεται και ή περαιτέρω της υποθέσεως συζήτησις.»

Κατά τίνα τώρα τρόπον τό έπιτοπίως σημαίνει όχι τό μέρος όπου μονίμως και

κυρίως είνε εγκατεστημένα τό γελέκον, ό ζακός και τό πανταλόνι, άλλ' όπου κείται τό κατάστημα του έναγοντος, πώς θα έπιτευχθή ώστε να διαγνωσθή δι' αυτοψίας τό υποφερτόν ή ανυπόφορον του γελέκου και του ζακέ και τό στενόν ή ευρύ του πανταλονίου, όλα αυτα είνε ζητήματα άν την λύσιν μετ' άγωνία αναμένομεν δια της νέας άποφάσεως.

Εν τῳ μεταξύ όμως άς μάς έπιτραπή να φαντασθώμεν την άναστροφήν των όρων και τον Ειρηνοδικην με τας διόπτρας εις τους όφθαλμούς εύρισκόμενον εις άπόστασιν βημάτων τινών από τον διάδικον, ποζάροντα με τον ανυπόφορον ζακέν και τό γελέκον και με τό ανυπόφορος στενόν πανταλόνιον ! και άκούοντα ίσως από τον δικαστήν ότι πράγματι τον στενεύει ό ζακός.

ΕΠΙΚΡΙΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Περιορίζομαι με τό άνω έπίθετον να χαρακτηρίσω την έσχάτως υπ' αριθ. 736 (1906) εκδοθεισαν άπόφασιν υπό του Πταισματοδικείου Αθηνών.

Εδικάζετο ό Χρ. Π. κατηγορούμενος επί παραβάσει του άρθ. 683 Π. Ν. τό όποϊον άφορξ εις τά άπηγορευμένα τυχερά παιγνίδια και τάσει προς τη δημεύσει τουλάχιστον είκοσι δραχμών πρόστιμον. Προφανώς ό νομοθέτης, προκειμένου περι δημεύσεως έπρονόησε, περιορίζων οϋτω τό κατώτατον όριον του πρόστιμου, όπως εξασφαλίση εις τον κατηγορούμενον τό δικαίωμα της έφεσεως, ότε δικαζομένης της υποθέσεως εις τό ανώτερον Δικαστήριον, θα ήτο δυνατόν και ή ούσία και οι μορφυρικαί αποδείξεις να σταθμισθώσι κάλλιον.

Ο κ. Πταισματοδίκης, ουχ ήττον, εκήρυξε μεν τον κατηγορούμενον ένοχον της αποδιδδομένης αυτῳ πράξεως, επέβαλεν όμως εις αυτόν προς τη δημεύσει πρόστιμον μόνον δραχμών 9,95 προφανώς έρμηνεύων ψευδώς και κακώς τον Νόμον εφαρμόζων, έστέρησε δέ οϋτω σκοπίμως τον καταδικασθέντα του δικαίωμα της έφεσεως, τό όποϊον του εξησφάλισε ό νομοθέτης, ήστις δέν ήθελε να άφήση επί του προκειμένου τον Πταισματοδικην να άποφασίση ανεκκλητύως.

Συνεπεία της δηλώσεώς μου, ότι δια τους άνω λόγους θα προσβληθή ή τοιαύτη άπόφασις δι' αίτήσεως αναίρεσεως, ό κ. Πταισματοδίκης εδικαιολόγησεν άλλως αλλά και έσφαλμένος πάλιν την άπόφασιν, εκθέτων εις τό ιστορικόν ταύτης, ότι ό κατηγορούμενος εκήρύχθη ένοχος παραβάσεως του 697 Π. Ν. τό όποϊον δέν αναγράφει (ως τό άρθρον 683) περιορισμόν όσον άφορξ τό κατώτατον όριον του πρόστιμου.

Αλλά αντίθετως, τό 697 δέν αναγράφει δημεύσιν, εις ήν κατεδικασεν ό κ. Πταισματοδίκης, παριδών τό άρθρον 20 Π. Ν. καθ' ό, δημεύσις κατ' εξαίρεσιν απαγγέλλεται εις τά ρητώς υπό

397 του Ιταλικού κώδικος μετά την έξετάσιν (après le premier interrogatoire dopo l'interrogatorio) του καθ' οϋ ή αίτησις. Ακολουθως τούτοις σϋν τῳ νόμῳ τό Έλληνικόν προξενικόν δικαστήριον εν τη προκειμένη περιστάσει διώρισε προσωρινόν διαχειριστήν και δη άπ' άρχής της επί διορισμῳ αντιλήπτορος διαδικασίας. Η γνώμη αύτη εδικαιτέρως παρ' ήμιν έμπεδοϋται εκ της διατάξεως του άρθρου 671 ήτις εν τῳ δευτέρῳ εδάφίῳ (του πρώτου ορίζοντος, συμφώνως τῳ κατὰ την δημοσίευσιν της δικονομίας ισχύοντι ρωμ. δικαίῳ, ότι «εις τους άσωτους διορίζεται κηδεμόν» καταργηθέντος υπό του ΧΠΘ' νόμου, καθ' όν διορίζεται αντιλήπτορ) λέγει ότι «περι του διορισμού και της παύσεως του κηδεμόνος (νϋν του αντιλήπτορος) έφραμίζονται τά εν τοις άρθροις 658—670

ειρημένα», εν δέ τῳ άρθρῳ 664, εις ό ή ρηθείσα διάταξις παραπέμπει, ύπαρχει διάταξις περι προσωρινού διαχειριστού όμοία τῃ του άρθ. 120 του ΧΠΘ' νόμου.

Β Επειδή ή διάτ. του άρθ. 136 του ΧΠΘ' νόμου, καθάπερ ή διάτ. του άρθ. 514 του γαλλικού κώδικος, εξ οϋ ελήφθη, ορίζει ότι ή περι διορισμού αντιλήπτορος τῳ άσωτῳ αίτησις συζητείται και δικάζεται (doit être instruite et jugée) ως επί άπαγορεύσεως, είνε αναμφίλεκτον ότι, ως επί άπαγορεύσεως άπαιτείται επί ποινή άκυρότητος ή εξέτασις (L'interrogatoire) του άπαγορευτέου (ΧΠΘ' νόμ. άρθ. 118, γαλλ. κώδ. άρθ. 496), οϋτω ένεκεν της παρατεθείσης ρήσεως του άρθ. 136 άπαιτείται επ' ίσης επί ποινή άκυρότητος ή έ-

ξετάσις και του δι' άσωτίαν υπό αντιλήψιν υποβλητέου. μάλιστα δέ εν τῳ θέματι της δικαστικής αντιλήψεως ή εξέτασις του επί άσωτία έλεγχόμενου παρίσταται προς άπολογίαν μεν αυτού άναγκαιοτέρα, προς διαφώτισιν δέ του δικαστηρίου λυσιτελεστέρα ή εν τῳ θέματι της άπαγορεύσεως, διότι οϋτος, μη εξέστηκως των φρενῶν, δύναται να παράσχη εξηγήσεις άποχρώας της διαίτης και της διαγωγής αυτού και πείση τό δικαστήριον ότι οϋδαμῶς κατέχεται υπό του πάθους της άσωτίας. Demolobe VIII 706. Dalloz εν λ. Interdiction 273. Laurent V, § 347. Aubry et Rau I, § 138 σημ. 12. Rodière II, σελ. 445. Πρβλ. και Thominé-Desmazure, Commentaire sur le code de proc. civ. άπ. III, § 1049.

Αλλ' ίνα ό καθ' οϋ ή επί διορισμῳ αντιλήπτορος αίτησις προσέλη εις εξέτασιν, ανάγκη πάσα να προσκληθή επί τούτῳ και κοινοποιηθή αυτῳ ή την εξέτασιν επιτάττουσα άπόφασις; άν δέ είνε άγνωστου διαμονής, επειδή πρόκειται περι δικης ύπαγομένης εις την προξενικήν δικαιοδοσίαν, ή επίδοσις της άποφάσεως δέον να γένηται, ουχι κατὰ την γενικήν διάταξιν του άρθ. 154 § 7 της πολιτ. δικονομίας, αλλά κατὰ την ειδικήν διάταξιν του άρθ. 148 του προξενικού νόμου, ως αύτη μετερρυθμίσθη υπό του ΑΦΟΕ' νόμου του 1891. Κοινοποιηθείσης της άποφάσεως και λαβόντος γνώσιν αυτης του καθ' οϋ ή αίτησις (όπερ κατὰ τον νόμον τεμαχίρεται και άν είνε άγνωστου διαμονής, ή δέ άπόφασις επεδόθη νομίμως κατὰ την μνησθεισαν του προξενικού νόμου διάταξιν), και εκ δυσ-

του Νόμου ορίζόμενα θέματα. Προφανώς λοιπόν εδανείσθη μέρος εξ εκάστου των 683 και 697 άρθρων· εκ τούτου μὲν αὐσθεὶς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τᾶξῃ πρό- στικτον ἄνευ περιορισμοῦ ὡς ἀφορᾷ τὸ ἐλάχιστον ὄριον, ἐξ ἐκείνου δὲ τὴν δῆ- μευσιν, νομοθετήσας οὕτω νέον Ποινικὸν Νόμον.

Ἄλλως γεννᾶται καὶ ἡ ἐξῆς ἀπορία. Ἀφοῦ ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύχθη ἐνο- χος τῆς πράξεως, δι' ἣν κατηγορεῖτο δὴλ. «ὅτι μετέρητο ἀπηγορευμένα τυ- χηρὰ παιγνίδια», προβλέπει δὲ περὶ τούτου ἐιδικῶς τὸ ἀρθρ. 683 Π. Ν. πῶς δικαιολογεῖται ἡ προσαυγὴ εἰς τὸ 697. Π. Ν. τὸ ὅποσον προβλέπει γενικῶς «περὶ παραβάσεων τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων», ἀναμφισβητῆτως ἐκείνων διὰ τὰς ὁποίας δὲν προνοεῖ ἐιδικῶς ὁ Ποινικὸς Νόμος.

Δυστυχῶς ἡ πρωτοτυπία τοῦ κ. Πται- ματοδίκου δὲν περιορίσθη μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Κατὰ τοῦ κλητευθέν- τος ὡς μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως Δ. Ἀσ. ἀπήγγελε κατηγορίαν ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει, δι' ἣν κατηγορεῖτο καὶ ὁ κατη- γορούμενος καὶ τούτο ἄνευ οὐδεμιᾶς προδικασίας, ἐπέβαλε δὲ καὶ εἰς τὸν μάρ- τυρα ἐπὶ παραβάσει τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου πρόστικτον ἐπίσης δρ. 9,95 οὐδὲν ἢ λα- βῶν ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀρθρ. 145 Ποιν. Δικ. καὶ τὴν παγίαν ἐπὶ τοῦ ζη- τήματος τούτου νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἄνευκρῆτως τῆς ἀποφάσεως, ἥτις θὰ ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τῇ αἰτήσει ἀναίρεσεως ὑπὲρ τοῦ πελά- του μου, παρουσιάζεται ἐπίσης περίπτω- σις ἐφαρμογῆς τοῦ ἀρθρ. 499 Ποιν. Δικ. πρὸς τούτο δὲ ἀνηνέχθη ἤδη δι' αἰτή- σεως μου πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς καταδίκης τοῦ μάρτυρος, ἐπειδὴ παρήλθεν ἡ προθεσμία τῆς ἀναίρεσεως ὡς πρὸς αὐτόν, ἢ δι' ἑτέρας αἰτήσεως πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐζητήσαμην ὅπως ποιη- σῆται ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ Νόμου, ὡς ἀ- νώτατος τούτου φρουρός.

Κωνστ. Δ. Κόνδολας
Δικηγόρος

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1882, ὅτε ἐδημοσιεύθη ὁ περὶ Νομικῶν Συμβούλων νόμος, πάν- τες μέχρι σήμερον ἀνομολογοῦσιν, ὅτι πολλὰ τὰ ὠφελήματα ἐπέφερε διὰ τὸ Δημόσιον καὶ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ὁ θε- σμὸς οὗτος· οὐδεὶς ὅμως ἐξήτασε καὶ ἂν ὠφελήθη καὶ ἡ Θεὰ Δικαιοσύνη. Ὁ νο- μοθέτης τοῦ 1882, μεριμνήσας νὰ ἐξα- σφαλίσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου, ἐλησμώνησε τὰ τῆς Δικαιοσύνης, καθό- σον δὲν ἀπηγορεύουν εἰς τοὺς δικαστὰς νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ Νομικὸν Συμβού- λιον, ἀλλὰ τούναντιον ἠνοιξεν εἰς αὐ- τοὺς θύραν τοιαύτην, ὥστε οὔτοι χάριν τοῦ μεγαλύτερου μισθοῦ νὰ περιφρονῶσι τὴν ἰσοβιότητά. Ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἐπο- χῆς μέχρι σήμερον ὁ τῶν Νομικῶν Συμ- βούλων θεσμὸς ἀφῆρσεν ἀπὸ τὴν Δι-

καιοσύνην τοὺς ἐξῆς Δικαστὰς 1) Διον. Στεφάνου 2) Ἀριστ. Γλαράκη 3) Σπυρ. Εὐκλείδην 4) Γεώργιον Καρυτίνον 5) Ἀριστομ. Θεοδωρίδην 6) Περ. Βάλβην 7) Ἀπόστ. Λυμπεράκη 8) Κων. Μακ- κᾶν 9) Ἐμμ. Λυκούδην 10) Χρ. Πετρό- πουλον 11) Γεώργ. Βελλίνην 12) Φωκ. Σακελλαρόπουλον καὶ 13) Δημοσθ. Πα- παμιχαλόπουλον. Οἱ ἀνωτέρω κύριοι ἴσαν ὑποχρεωμένοι νὰ μείνωσιν εἰς τὴν ἰσοβιότητά, περιεφρόνησαν ὅμως ταύτην χάριν τοῦ μισθοῦ, ὃν λαμβάνει ὁ Νομι- κὸς Σύμβουλος, καὶ δὴ, καθόσον μετὰ δωδεκαετῆ ὑπηρεσίαν οἱ περισσύτεροι τούτων ἔλαβον ὡς σύνταξιν τὸν μισθὸν τοῦ Ἀρεοπαγίτου, χωρὶς νὰ ὑπηρετή- σωσι 35 ἔτη· πάντες δὲ ἠδύναντο νὰ ἐργασθῶσιν ὡς δικασταὶ ἐπὶ μακρὰν σει- ρὰν ἐτῶν, διότι καλῶς τοὺς γνωρίζομεν ὅλοι καὶ διότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν σήμερον δικηγοροῦσιν ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὰς δικαστικὰς αὐτῶν θέσεις κατέλαβον ἕτεροι, ἀλλ' ἀ- ληθέστερον εἶνε, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο ἂν παρέμενον ἐκεῖνοι εἰς τὰς θέσεις των. Πῶς ὁ τόσῳ σοφὸς διὰ τὸν θεσμὸν τῶν Νομικῶν συμβούλων νομοθέτης δὲν ἐσκέ- φθη τὸ εἰς τὴν Δικαιοσύνην ἐπερχόμενον τραῦμα καὶ πῶς δὲν ἀπέκλεισε τὴν εἰς τὸ Νομικὸν συμβούλιον εἴσοδον τῶν δι- καστῶν, εἶνε ἀπορον. Μῆπως ὑπέλαβεν, ὅτι τὸ Δημόσιον ἔχει σπουδαιότητας ὑ- ποθέσεις, αἵτινες μόνον παρ' ἀνωτέρων δι- καστικῶν δύνανται νὰ διεζαχθῶσιν;

ΜΑΡΚΟΣ ΗΡ. ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Τῇ 28 Ἀπριλίου συνέροεται ἐν Του- ρίνῳ τὸ βον διεθνὲς συνέδριον τῆς Ἑγ- κληματικῆς ἀνθρωπολογίας, κατηρτίσθη δὲ ἤδη καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἔχον ὡς ἐξῆς:

1ον) Διαπαιδαγωγίσεις τῶν νεαρῶν ἐγκληματικῶν ἐν τοῖς σωφρονιστηρίοις. Εἰσηγητὴς ὁ καθηγητὴς Van Hamel.

2ον) Διαπαιδαγωγίσεις τῶν ἐγκλημα- τικῶν γυναικῶν. Εἰσηγητὴς ἡ κυρία P. Tarnovsky.

3ον) Σχέσις μετὰ τῶν οικονομικῶν συνθηκῶν καὶ τῆς ἐγκληματικότητος. Εἰσηγητὴς ὁ καθηγητὴς Kurela.

4ον) Αἱ ψυχολογικαὶ καὶ ἡ ἐγκλημα- τικότητις. Εἰσηγητὴς ὁ καθηγητὴς C. Lombroso.

5ον) Ἡ ἐγκληματικὴ ἀνθρωπολογία καὶ ἡ ἐν σχέσει πρὸς ταύτην ὁργανωσις τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας. Εἰσηγητὴς ὁ καθηγητὴς Ottolenghi.

6ον) Ἡ ψυχολογικὴ ἀξία τῶν μαρτυ- ριῶν. Εἰσηγητὴς ὁ καθηγητὴς Brusa.

7ον) Ἡ διαιτητικὴ τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ. Εἰσηγητὴς ὁ κα- θηγητὴς Ferri, καὶ

8ον) Τὸ ἀνεύθυνον τῶν λόγῳ ἀτελείας τῶν διανοητικῶν δυνάμεων ἐγκλημα- τούντων καὶ συντήρησις τούτων ἐν εἰδι- κοῖς καταστήμασι. Εἰσηγητὰς ὁ Ga- rofalo.

Ἐκ τοῦ προγράμματος τούτου, κατα- φαίνεται ποῖα ἡ μεγίστη τοῦ συνεδρίου τούτου σημασία καὶ ποῖα ἡ ἀξία τοῦ

κλάδου τούτου τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης, ὅστις διὰ τῶν νέων θεωριῶν του, τῶν ἐν- τισιν, ὀμολογουμένως παρατόλμων, τεί- νει νὰ μεταβάλλῃ ἐκ βάθρων τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐλειτούργου- μένως ἐσχάτων οἱ ποινικοὶ νόμοι τῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Μετετέθησαν οἱ πρωτοδίκαι Τριπόλεως Π. Μελετόπουλος εἰς Κόρινθον ἀντὶ τοῦ Μ. Σπα- νίδου εἰς Ἀθήνας.

— Μετετέθη ὁ εἰσαγγελεὺς Ἐπ. Βλαστός εἰς τὴν κενὴν θέσιν τοῦ εἰσαγγελεῶς τῶν ἐν Κερκύρα Πρωτοδικῶν.

— Μετετέθησαν οἱ παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγ- γελεῖς Ἥλειος Γ. Σαργιγιάννης εἰς Κυπριασι- σίαν ἀντὶ τοῦ Δ. Ἀντωνιάδου εἰς Κεφαλλη- νίαν ἀντὶ τοῦ Ἀδ. Καζακοπούλου εἰς Ἥλειαν, Λευκάδος Χρ. Τρεπεζούντιος εἰς Πάτρας.

— Ἀνεκλήθη τὸ διάταγμα ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ Κεφαλληνίας εἰς Λευκάδα μετάρθεσιν τοῦ Πρωτοδίκου Δ. Δαμασκηνῶ. Μετετέθησαν οἱ Πρωτοδίκαι: Ἀθηνῶν Ἥλ. Σάκκης εἰς Τρίπολιν, Κεφαλληνίας, Α. Παπανδρέου εἰς Γύθειον, ἀντὶ τοῦ Χαρ. Λυσίππου εἰς Καλά- μας ἀντὶ τοῦ Ι. Μαρούδη εἰς Σύρον, ἀντὶ τοῦ Ι. Βαλασάκη εἰς Λευκάδα. Ἥλειος Εὐθ. Χρυ- σαίτης καὶ Καλαμῶν Σ. Σακελλαριάδης ἐναλ- λάξ. Κερκύρας Α. Δαμιανὸς εἰς Λεβάδειαν, ἀντὶ τοῦ Α. Βαλασοπούλου εἰς Ἄρταν, ἀντὶ τοῦ Π. Φωμάκη εἰς Εὐρυτανίαν, ἀντὶ τοῦ Χ. Δουκάκη εἰς Μεσολόγγιον, ἀντὶ τοῦ Γ. Γιαν- νοπούλου εἰς Κυπριασίαν, ἀντὶ τοῦ Ἡρ. Κυριακοπούλου εἰς Κέρκυραν, Ααρίσσης Α. Σακελλαριάς εἰς Λεβάδειαν, Καλαμῶν, Ἀντ. Μεντῶρος καὶ Ναυπλίου Ν. Τσαντας ἐναλλάξ.

— Διωρίσθη Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων διὰ τὸν μῆνα Μάρτιον ἑ. ἑ. ὁ ἐφέ- τής Π. Βερροιάπουλος καὶ σύνεδροι ὁ πλημμε- λειοδικὴς Ν. Σπιθάκης καὶ ὁ πάρεδρος τῶν Πλημμελειοδικῶν Ἀναστ. Συνέσιος.

— Μετετέθησαν οἱ Εἰρηνοδίκαι Ἀχιλλεῖου Δ. Κόντης καὶ Κισσαβοῦ Δ. Γκρινιαῖος ἐν- ἀλλάξ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ὑπὸ Βασιλείου Τ. Οικονομίδου

Ἐκδόσις ἐκτιη
Μετὰ πλείστον προσθηκῶν καὶ βελτιώσεω
ὑπὸ Μιχαήλ Γ. Λεἰβαδά

Ἐγρηγοῦτο τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας

Ἐξεδόθη ὁ τόμος Α΄. τόμος Β΄, τεῦχος Α΄.

Τὴν ἕκτην ταύτην ἔκδοσιν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπεμελήθη ὁ πολυμαθὴς ὑψηγῆ- τῆς τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας κ. Μ. Λεἰβα- δᾶς. Καὶ εἰς μὲν τὸ κείμενον οὐδεμίαν ἐπνεύ- χη μεταβολή, πλὴν ἐκείνων αἰτινες παρί- σταντο ἀναγκαίαι ὡς ἐκ τῆς καταργήσεως ἢ μεταρρυθμίσεως διατάξεων τινῶν τῆς Πολιτι- κῆς Δικονομίας, ἀλλ' ἐν ταῖς σημειώσεσιν ἐγένοντο πλείστα προσθηκῆ καὶ βελτιώσεσι, ἅς ἡ νεώτερα νομολογία τῶν ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων ἐπέβαλε, πρὸς δὲ διευ- κρινίσθησιν διάφορα ζητήματα, ἅτινα ἄλλοτε ἄγνωστα, ἐγένοντο νῦν ἀντικείμενον ἐρεύνης τῆς ἐπιστήμης. Ἐντελῶς νέα εἶνε ἡ ἐρμηνεῖα τῆς ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν ἄλλοις μὴ χριστιανι- κοῖς κράτεσιν ἰσχυροῦς προξενικῆς διαδικα- σίας. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἡ ἕκτη αὕτη ἔκδο- σις γενομένη μετ' ἀκρας ἐπιμελείας ὑπὸ διακεκριμένου ἐπιστήμονος ὡς ὁ κ. Μ. Λεἰ- βαδάς, θὰ τύχῃ τῆς αὐτῆς δεξιώσεως ὡς καὶ αἱ προηγουμένα παρὰ τῷ δικαστικῷ καὶ δικη- γορικῷ κόσμῳ.

ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ
Καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Ἐκδόσις νεωτάτη

Ἐπιμελεῖα Ἐλεξ. Ν. Διομήδους

Ἐκ δύο τόμων

Τιμὰται δραχμ. 20

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Ἔτος 25ον

Διευθυντὴς **Σ. Κ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ**

Τιμὴ ἔτησίαις συνδρομῆς δραχμᾶς 15

Πᾶσα οἰαδῆποτε αἰτήσις ἀφορῶσα τὴν ἐφημερίδα, ἀπευθυντέα πρὸς τὸν κ. Ἀριστείδην Σ. Μπαλᾶνον, δικη- γόρον.

Ὅδος Παρθεναγο-γείου—Ἀριστείδου 14

ΠΙΕΤΡΟΥ Σ. ΦΩΤΙΑΔΟΥ
Συμβολαὶ εἰς τὸ ἀττικὸν δίκαιον

Λεπτομερὴς βιβλιοκρισία τοῦ ὡς ἄνω ἔργου ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ ἐν Λειψία δικηγόρου κ. Δημητρίου Παπούλια ἐν τῇ Zeitschrift der Savigny-Stiftung, für Rechtsgeschichte ἐν σελ. 550—555.

ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΣΗΜΑΝΤΗΡΑ

Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις
καὶ ὑψηγοῦ τῆς Πολ. Δικονομίας

Ἐξεδόθη εἰς τεῦχος ἐκ σελ. 20 ὁ ἀναρκτή- ριος λόγος, ὁ ἐκφωνήθησιν τῇ 8 Δεκεμβρίου 1905 ἐν τῇ μεγάλῃ αἴθουσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου καὶ ὑψη- γητοῦ τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας κ. Κ. Χ. ΒΟΥΡΝΑΖΟΥ ἐξεδόθη εἰς ἰδιαιτερον τεῦχος ἐκ σελ. 30 ἡ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 19 Νοεμβρίου 1905 τοῦ νομικοῦ τμήματος τοῦ συλλόγου Παρνασοῦ διάλεξις αὐτοῦ περὶ διαρ- ρυθμιζομένων μεταλλειακῶν νόμων.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗΣ

ἤ τοι

Περὶ ἀναγωγῆς κατὰ τὸ Ἀτ- τικὸν Δίκαιον

ὑπὸ
ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΛΙΒΑΔΑ

Ἀπόσπασμα μετὰ προσθηκῶν ἐκ τῆς ἕκτης ἔκδόσεως (Τόμ. β΄. § 107 σημ. α) τοῦ Ἐγχειριδίου τῆς Πολιτ. Δικονομίας Β. Οικονομίδου.

Τεῦχος ἐκ σελ. 12.

Φύλλα τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦν- ται ἐν τοῖς Καταστήμασι τοῦ κ. Γεωρ- γίου Φέξη ἐπὶ τῆς Πλατείας Λουδο- βικου ἀπέναντι τοῦ Πρωτοδικείου.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

τροπίας ἢ ἐξ ἄλλου τινός λόγου μὴ ἐμ- φανισθέντος, τὸ δικαστήριον δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπόσχηται τῆς ἐκδικάσεως, (πρβλ. τὴν ὑπὸ τοῦ Dalloz 250 πρακ- τιθεμένην ἀπόφασιν τῆς 22 Ἀπριλίου 1839 τοῦ ἐφετείου τοῦ Nimes, καθ' ἣν δέον νὰ παρῆ κατὰ τὴν ἐξέτασιν — in- terrogatoire — ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ἢ τοῦλάχιστον νὰ προσκληθῇ ἐπὶ τούτῳ, εἰ δὲ μὴ, θὰ ἠλέγητο ἀνόνητος ἢ ἐκ δημοσίου συμφέροντος ὑπαγορευθεῖσα πρόνοια τοῦ νομοθέτου, ἀλλ' ἐξ ἐναν- τίας ὀφείλει νὰ βεβαιώσῃ ἐν τοῖς πρα- κτικοῖς ὅτι ἀπέδῃ ἀδύνατος ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ (μὴ συγχωρουμένης τῆς βιαίας αὐτοῦ προσαγωγῆς, διότι δὲν εἶνε μάρ- τυς πρῶτον. νόμου ἀρθρ. 161) καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν διεξαγωγήν καὶ ἐκτίμησιν τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ ἰδίᾳ τῆς μαρτυρικῆς πρὸς πίστωσιν τῆς ἀσωτίας,

πειθόμενον δὲ περὶ τούτου, νὰ ἐξενέγκῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, διορίζον δι' αὐτῆς δικαστικὸν ἀντιλήπτορα.

Ὁ κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἀπα- γορεύσεως διοριζόμενος προσωρινὸς δια- χειριστὴς δὲν ἔχει ἡ μόνην τὴν ὑπὸ τῆς δικατᾶξεως τοῦ ἀρθ. 120 ἀπονεμομένην ἐξουσίαν τῆς συντήρησεως τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου, ὅσως φροντίζει συνά- μα καὶ περὶ αὐτοῦ· ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἀποβάλλει ὁ ἀπαγορευτέος καὶ τὴν ἐκ- νόνησιν τοῦ ἐνασκειν πάντα τὰ ἀστικὰ αὐτοῦ δικαίωματα, ὑπερ ἐπέργεται κατὰ τὴν ῆτην διάταξιν τοῦ ἀρθ. 124 μόνον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς πρωτοδικαῖα ἀποφάσεως. Dalloz Interdiction 114 Demolombe VIII, 513. Καλλιγᾶ τόμ. Δ', § 307. Παπαρηγ. τόμ. Γ', § 529. Ταῦτα λεγόμενα ἐπὶ αἰτήσεως ἀ- παγορεύσεως κατὰ πολλῶ μείζονα λό-

γον ἰσχύουσιν ἐπὶ αἰτήσεως διορισμοῦ ἀντιλήπτορος ἀσώτῳ, ὅστις δὲν ἐξέστη τῶν φρενῶν, ὡς ὁ καθ' οὗ αἰτεῖται ἡ ἀ- παγόρευσις, κατ' ἀκολουθίαν διατηρεῖ πλήρη τὴν ἐκνόνησιν τοῦ ἐπιχειρεῖν τὰς ἐν ἀρθ. 135 τοῦ ΧΠΘ' νόμου μνημονευο- μένας πράξεις, ἥτοι τὸ δανεῖζεσθαι, συμβιβάζεσθαι, τοῦ περιστάσθαι ἐπὶ δι- καστηρίου κτλ. μηδὲ μὲν τῆς συναινέ- σεως τοῦ προσωρινοῦ διαχειριστοῦ δεό- μενος. Πρβλ. Ἀληθεύει μὲν ἐπι κατὰ τὴν διάτ. τοῦ ἀρθ. 125 τοῦ ΧΠΘ' νόμου τοῦ ἀπαγορευθέντος πρὸ τῆς ἀπαγορεύ- σεως γενόμενοι εἶνε ἀκυρώσιμοι, ἀλλὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἐξαιρετικῆς οὕσης ἐπὶ τῆς ἀπαγορεύσεως, δὲν συγχωρεῖται ἢ ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογῇ ἐπὶ δικαστι- κῆς ἀντιλήψεως. La demeure, γράφει ὁ Laurent, v § 375, a une notoriété

qui ne s'attache pas à la prodigalité. Puis, quand il y a aliéna- tion mentale, il y a par cela même incapacité, tandis que la prodigalité surtout n'est pas une cause naturelle d'incapacité, elle ne devient une cause d'incapacité qu'en vertu du jugement; or, l'effet ne peut précéder la cause. Ἴδε καὶ Demolombe VIII § 662. Dalloz 308.

Ἐν Ἴταλίᾳ ἄλλως ἔχει τὸ πράγμ., διότι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 335 τοῦ ἀστ. κώδ. αἰ ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ προσωρινοῦ διαχειριστοῦ γενόμενοι πράξεις τοῦ ἀπαγορευθέντος εἶναι ἀκυ- ροί· ἡ διάταξις δὲ αὕτη ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν ἀσώτων, οἵς ἐπέστησε τὸ δικαστήριον δικαστικὸν ἀντιλήπτορα Ricci III § 448. Μ. Γ. Λεἰβαδάς